

Kázání Roberta kardinála Saraha k poutníkům v Chartres

22. května 2018

Dovolte mi, abych ze všeho nejdříve vřele poděkoval Jeho Excelenci Philippu Christorymu, biskupovi z Chartres, za jeho bratrské přijetí v této nádherné katedrále.

Drazí poutníci do Chartres, „Světlo přišlo na svět,“ říká nám Ježíš v dnešním evangeliu (J 3, 16-21), „ale lidé si zamilovali více tmu.“

A vy, drazí poutníci, přijímáte jediné světlo, které neklame: světlo Boží? Tři dny jste putovali, modlili se, zpívali, strádali na slunci a v dešti: přijali jste světlo do svého srdce? Opravdu jste se vzdali temnoty? Rozhodli jste se pro Cestu následování Ježíše, který je Světlo světa? Drazí přátelé, dovolte mi položit vám tuto radikální otázku, protože pokud Bůh není naším světlem, vše ostatní se stává neúčinným. Bez Boha je vše temnotou!

Bůh přišel mezi nás, stal se člověkem. Zjevil nám jedinou pravdu, která zachraňuje, zemřel, aby nás vysvobodil z hříchu, a o Letnicích nám dal Ducha svatého, dal nám světlo víry..., ale my jsme si zamilovali více tmu!

Jen se rozhlédněme kolem sebe! Západní společnost se rozhodla žít bez Boha. Můžete dosvědčit, jak nyní směřuje za okázalými a klamnými světly konzumní společnosti: dosažení zisku stůj co stůj a zběsilý individualismus.

Svět bez Boha je světem temnoty, lži a sobectví!

Bez Božího světla západní společnost připomíná opilý koráb v nočních vlnách! Nemá dostatek lásky, aby přijímala děti, chránila je od okamžiku početí v matčině lůně, bránila je před útoky pornografie.

Západní společnost, které chybí Boží světlo, už neví, jak si vážit starých lidí, jak pečovat o nemocné až do jejich smrti, pomáhat těm nejchudším a nejslabším.

Společnost je opuštěna v temnotě strachu, smutku a izolace. Kromě prázdnoty a nicoty nemá co nabídnout. Umožňuje šíření těch nejšílenějších ideologií.

Západní společnost bez Boha se může stát kolébkou etického a mravního terorismu, mnohem násilnějšího a ničivějšího, než je islámský terorismus. Vzpomeňte, jak nám Ježíš říká: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle“ (Mt 10, 28).

Drazí přátelé, odpusťte mi, že jsem vykreslil tento obraz. Ale musíme hovořit jasně a realisticky.

Když k vám takto mluvím, je tomu proto, že mám ve svém kněžském a pastýřském srdci soucit s tolika vzpurnými dušemi, ztracenými, smutnými, ustrašenými a osamělými! Kdo je povede ke světlu? Kdo jim ukáže cestu k pravdě, jedinou pravou cestu ke svobodě – cestu kříže? Necháme je napospas omylům, bezmocnému nihilismu nebo agresivnímu islámu?

Musíme světu zvěstovat, že naše naděje má jméno: Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa a lidí! Už nemůžeme dál mlčet!

Drazí francouzští poutníci, pohlédněte na tuto katedrálu! Vybudovali ji vaši předkové, aby se zde hlásala tato víra! Všechno zde, její architektura, její sochy, její okna hlásají radost ze spásy a Boží lásky. Vaši předkové nebyli dokonalí, nebyli bez hříchu. Ale přáli si, aby světlo víry osvítilo jejich temnotu!

A vy, dnešní lidé Francie, se probudte! Rozhodněte se pro světlo! Zřekněte se temnoty!

Jak se to může stát? Evangelium nám říká: „Kdo však činí pravdu, přichází k světlu.“ Nechť světlo Ducha svatého osvěcuje naše životy konkrétně, prostě, a dokonce i ty nejintimnější části v hlubinách naší bytosti. Činit pravdu zaprvé znamená učinit Boha středem našeho života, stejně jako je kříž středem této katedrály.

Bratři, rozhodněte se, že se k němu budete obracet každý den! V tuto chvíli učíte závazek, že budete každý den držet několik minut ticha, abyste se obrátili k Bohu a řekli mu: „Pane, vládni ve mně! Odevzdávám ti celý svůj život!“

Drazí poutníci, bez ticha není světlo. Temnota se sytí neustálým hlukem tohoto světa, který nám brání obrátit se k Bohu.

Veźmte si příklad z dnešní mešní liturgie. Přivádí nás k adoraci, synovské bázni a lásce v přítomnosti Boží velikosti. Vrcholí v posvěcení, kdy společně, čelem k oltáři, upíráme zrak na hostii, na kříž, a mlčky jsme v těsném duchovním kontaktu při zpytování svědomí a při adoraci.

Drazí přátelé, milujme tyto liturgie, které nám dávají možnost okusit tichou a transcendentní Boží přítomnost a obrací nás k Pánu.

Drazí bratři kněží, nyní bych se chtěl obrátit konkrétně k vám. Svatá mešní oběť je tím, kde nacházíte světlo pro svou službu. Svět, v němž žijeme, od nás neustále něco požaduje. Jsme stále v pohybu, ani se nesnažíme zastavit a odejít na čas na opuštěné místo, kde bychom si o samotě, v mlčení a ve společnosti Páně trochu odpočinuli. Existuje nebezpečí, že se začneme považovat za „sociální pracovníky“. Pak bychom do světa nepřinášeli světlo Boží, ale naše vlastní světlo, které však není tím, co od nás lidé očekávají. Svět od kněze očekává, že bude bez dvojznačností a bez falše hlásat Boha a světlo jeho slova.

Uvědomujme si, jak se obracet k Bohu při liturgickém slavení, s plnou úctou, v tichosti a posvátnosti. V liturgii nic nevymýšlejte. Přijímejme vše od Boha a od církve. Nesnažte se vytvářet show ani neusilujte o úspěch. Liturgie nás učí: Být knězem neznamená dělat mnoho věcí.

Znamená to být s Pánem, na kříži! Liturgie je prostorem, kde se člověk setkává s Bohem tváří v tvář. Liturgie je tím nejkrásnějším okamžikem, kdy nás Bůh učí, „přijímat podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími“ (Ř 8, 29). Liturgie není a nemá být příležitostí k smutku, zápasům nebo sporům. Jak v řádné, tak v mimořádné formě římského ritu je podstatné obracet se ke kříži, ke Kristu, k východu, k tomu, co je nám vším a je naším jediným horizontem! Ať už v řádné či mimořádné formě slavme vždy tak, jak učí Druhý vatikánský koncil: se vznešenou jednoduchostí, bez zbytečných dodatků, bez falešné a teatrální estetiky, ale s citem pro posvátno, s primárním zájmem o slávu Boží a s pravým duchem syna církve dnes a navždy!

Drazí bratři kněží, vždy se držte této jistoty: být s Kristem na kříži je tím, co kněžský celibát hlásá světu! Plán na oddělení celibátu od kněžství, který někteří prosazují tím, že hovoří o svátosti svěcení ženatých mužů („viri probati“) z – jak tvrdí – „pastoračních důvodů nebo nutností“, by měl vážné důsledky a ve skutečnosti by s konečnou platností přerušil apoštolskou tradici. Utvářeli bychom kněžství podle našich lidských představ, aniž bychom udržovali a pokračovali v Kristově kněžství – v poslušnosti, chudobě a čistotě. Jistě, kněz není jenom „alter Christus“, ale je skutečný „ipse Christus“, je to Kristus sám! A proto v následování Krista a církve bude kněz vždycky znamením rozporu!

Vám, drazí křesťané, laici zapojení do života Obce, chci s rozhodností říci: „nebojte se!“ „Nebojte se přinášet do světa světlo Kristovo!

Vášim prvním svědectvím musí být váš příklad: konejte podle Pravdy! Nechť je vám Kristus světlem ve vašich rodinách, v zaměstnání, v sociálních, ekonomických i politických vztazích! Nebojte se dosvědčovat, že vaše radost pochází od Krista!

Prosím, neskrývejte zdroj vaší naděje! Právě naopak, hlásejte jej! Svědčte o něm! Evangelizujte! Církev vás potřebuje! Připomínejte všem, že jenom „ukřížovaný Kristus zjevuje ryzí smysl svobody!“ (Veritatis Splendor 85) a že Kristem ustanovená svoboda je dnes spoutána falešnými lidskými právy, která jsou všechna namířena k sebezničení člověka.

Vám, drazí rodiče, bych chtěl předat toto poselství. Být otcem a matkou v dnešním světě je dobrodružství plné utrpení, překážek a starostí. Církev vám říká: „Děkuji!“ Ano, děkuji vám za to, že jste takovým štědrým darem! Mějte odvahu vychovávat své děti v Kristově světle. Občas budete muset jít proti hlavnímu proudu a snášet posměch a opovržení světa. Ale my tu nejsme proto, abychom těšili svět! „Kážeme Krista ukřížovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství“ (1K 1, 23-24). Nebojte se! Nevzdávejte se! Církev vám prostřednictvím hlasu papežů – obzvláště od encykliky Humanae Vitae – světuje prorocké poselství: přede všemi svědčit o radostné důvěře v Boha, který nás učinil rozumnými strážci přirozeného řádu. Hlásáte to, co nám Ježíš zjevil svým životem: „Svoboda se uskutečňuje v lásce, t.j. v darování sebe sama.“ (Veritatis Splendor 87)

Drazí otcové a matky, církev vás miluje! A vy milujte církev! Je to vaše matka. Nepřipojujte se k těm, kdo se jí vysmívají, protože oni vidí jen vrásky na její tváři způsobené staletými utrpení a těžkostmi. I dnes je krásná a vyzařuje svatost.

A konečně bych chtěl oslovit vás, mladí lidé, kterých je tu takové množství!

Ale prosím vás, abyste nejprve naslouchali jednomu „staršímu“, který má větší autoritu než já. Je jím evangelista sv. Jan. Kromě příkladu svého života Jan také zanechal psané poselství pro mladé lidi. V jeho Prvním listu čteme tato dojemná slova staršího určená mladým lidem v církvích, které založil. Poslechněte si jeho hlas plný síly, moudrosti a vělosti: „Napsal jsem vám, děti, že jste poznali Otce. Napsal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, který jest od počátku. Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a slovo Boží ve vás zůstává, a tak jste zvítězili nad Zlým. Nemilujte svět ani to, co je ve světě“ (1J 2,14-15).

Svět, který nemáme milovat, jak řekl P. Raniero Cantalamessa ve svém kázání na Velký pátek 2018, který nemáme poslouchat, není – jak všichni víme – svět stvořený a milovaný Bohem, nejsou to lidé, ke kterým naopak máme jít, obzvláště k chudým a nejchudším z chudých, milovat je a pokorně jim sloužit... Ne! Svět, který nemáme milovat, je jiný svět; je to svět, který se dostal pod vládu satana a jeho hříchu. Svět ideologií, které popírají lidskou přirozenost a ničí rodinu...

konstrukce z OSN, které vnucují novou globální etiku, hrají rozhodující úlohu a mají dnes ohromnou moc, se šíří éterem prostřednictvím neomezených možností moderních technologií. V mnoha západních zemích je dnes zločinem odmítnout podrobit se těmto strašlivým ideologiím.

Právě tomu říkáme přizpůsobení se duchu doby, konformismus. Významný britský křesťan a básník minulého století, Thomas Stearns Eliot, napsal několik veršů, které říkají více než celé knihy: „Ve světě uprchlíků zdá se, že člověk jdoucí opačným směrem, prchá.“

Milí mladí křesťané, je-li přípustné, aby „starší“, jako je sv. Jan, k vám hovořil přímo, vyzývám vás i já, abyste přemáhali toho Zlého! Bojujte proti jakémukoli zákonu namířenému proti přirozenosti, který vám bude vnucován, postavte se proti jakémukoli zákonu namířenému proti životu a proti rodině. Buďte těmi, kdo jdou opačným směrem! Odvažte se jít proti většinovému názoru! Pro nás křesťany opačný směr nevede k místu, ale k osobě, jíž je Ježíš Kristus, náš Přítel a Spasitel. Obzvláště vám byl svěřen tento úkol: zachránit lidskou lásku z tragického proudu, kterým je unášena: lásku, která už není darováním sebe sama, ale pouhým vlastnictvím druhého – vlastnictvím často násilně tyranským. Bůh se na kříži zjevil jako „agapé“, to znamená láska, která se dává až k smrti. Skutečně milovat znamená zemřít pro druhého. Jako mladý četník, plukovník Arnaud Beltrame!

Milí mladí lidé, nepochybuji, že často trpíte kvůli zápasu temnoty a světla ve své duši. Občas se necháte svést lacinými požitky světa. Z celého svého kněžského srdce vám říkám: neváhejte! Ježíš vám dá všechno! Budete-li ho následovat, abyste se stali svatými, o nic nepřijdete! Získáte jedinou radost, která vás nikdy nezklame!

Milí mladí lidé, pokud vás dnes Kristus volá, abyste ho následovali jako kněží, jako řeholníci, neváhejte! Odpovězte mu: „fiat“, nadšeným a bezpodmínečným ano!

Bůh se rozhodl, že vás potřebuje. Jaká je to milost! Jaká radost! Západ byl evangelizován světci a mučedníky. Vy, dnešní mladí lidé, budete světci a mučedníky, na které národy čekají při nové evangelizaci! Vaše země žijí po Kristu! Nezklamte je! Církev vám důvěřuje!

Modlím se, aby mnozí z vás dnes při mši odpověděli na Boží volání k následování, opustili vše kvůli Němu, kvůli jeho světlu. Milí mladí lidé, nebojte se! Bůh je jediný přítel, který vás nikdy nezklame! Když Bůh povolává, je radikální. To znamená, že jde až ke kořenům. Drazí přátelé, nejsme povoláni k tomu, abychom se stali průměrnými křesťany. Ne, Bůh nás všechny volá k tomu, abychom přinesli úplný dar, k mučednictví těla nebo srdce!

Drazí lidé Francie, jsou to právě kláštery, co vybudovalo civilizaci ve vaší zemi! Jsou to muži a ženy, kteří se rozhodli následovat Ježíše až do konce, radikálně. Ti budovali křesťanskou Evropu. Protože hledali pouze Boha, vybudovali nádhernou a pokojnou civilizaci, podobnou jako je tato katedrála.

Lidé Francie, lidé Západu, pouze hledáním Boha naleznete pokoj a radost! Vraťte se ke Zdroji! Navraťte se do klášterů! Ano, vy všichni, odvažte se strávit několik dní v klášteře! V tomto světě zmatku, ošklivosti a smutku jsou kláštery oázami krásy a radosti. Poznáte, že je možné konkrétně postavit Boha do středu celého života. Zakusíte tu jedinou radost, která nikdy neskončí.

Drazí poutníci, vzdejme se temnoty. Rozhodněte se pro světlo! Prosme blahoslavenou Pannu Marii, abychom věděli, jak říci „fiat“, to znamená ano, stejně plně jako ona. Abychom věděli, jak přijmout světlo Ducha svatého, stejně jako to učinila ona. Dnes, kdy díky starostlivosti Svatého otce, papeže Františka, oslavujeme Pannu Marii, Matku církve, poprosme tuto nejsvětější Matku, abychom měli takové srdce, jako je to její, srdce, které odmítá vše kromě Boha, srdce, které plane láskou pro slávu Boží, srdce horoucí zvěstovat lidem Dobrou zprávu, šlechetné srdce, srdce tak velké, jako je srdce Mariino, tak hojné, jako je srdce církve, a bohaté, jako je srdce Ježíšovo! Tak staň se!